

tišku a Heleně A-ovým, musí tento prodej splnit, tedy statek kupitelům odevzdat, a aby to bylo možno, je třeba právě vyklizení stěžovatele, tedy právě výpovědi jemu, která to jedině umožňuje. Kdyby tedy stěžovatel i oprávněn byl z práv vlastnických z dohody plynoucích odvozovati pro sebe důvod stížnosti, nebylo by to přece jinak možno, než že práva vlastnickova byla Státním pozemkovým úřadem porušena, čemuž však není tak a není tedy ani pro pachtýře důvodu stížnosti. Ostatně, jak vidno ze samého ustanovení dohody ve stížnosti citovaného a nahoře reprodukováného, v němž se praví, že vlastník musí prodati statek za cenu přídělovou a osobě, kterou schválí Státní pozemkový úřad je tento prodej jen zkráceným přídělem a spadá tedy dohoda ta pod ustanovení Šu 26 a 28 náhr. zák., t. j. že se neprovádí vklad vlastnictví na stát, nýbrž přímo na přídělce. Konečně doložiti dlužno, že stěžovatel je sám s sebou v odporu: on uplatňuje v této námitce práva nabyvatele a chce tedy, by platila, ale zároveň vyvozuje z nich, že pak musí platiti jeho právo pachtovní a výpověď tedy že není přípustna; to by ale práva nabyvatele neplatila, neboť právě ona ku své účinnosti vyžadují, by pachtýř se vyklidil a tedy výpověď mu dána byla. Pohybuje se tedy stěžovatel v bludném kruhu.

Čís. 5681.

Mylný právní názor mohl by zakládati syndikátní nárok jen, jednal-li dotyčný orgán proti lepšímu vědomí.

Nelze vytykáti finančním úřadům, že si vyložily předpis v pochybnosti ve prospěch eráru. Předpisy, platící na Slovensku o vtělení poplatku z převodu nemovitosti.

Zákon ze dne 22. října 1875, čís. 36 ř. zák. na rok 1876 (o správním soudním dvoru) platí též ve věcech finančních i na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, Rv I 1455/25.)

Žalobce (obchodník na Slovensku) domáhal se na Československém eráru náhrady škody, jež prý mu byla způsobena nezákonným postupem finančních úřadů při vymáhání poplatku z převodu. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce měl dokázati zavinění státních orgánů správních, ale nedařilo se mu to, ba vlastně se o to ani nepokusil. Zavinění to shleďoval v tom, že orgánové ti zákonných předpisů nesprávně použili, jak prý plyne z příslušného nálezu Nejvyššího správního soudu, jímž postup jich uznán byl za nezákonný. Avšak náhled jeho, že nesprávné použití zákona zavírá v sobě nutně zavinění, jest naprosto neudržitelným. Zakládá-li se nesprávné použití zákona na nesprávném právním posouzení věci, na nesprávném výkladu právním, zkrátka na právním omylu, ne-

může o zavinění v tom smyslu, jaké se vyžaduje, aby nastala ručební povinnost státu, býti řeči. To se všeobecně uznává. Za mylný právní názor není syndikátního ručení. Kdyby měl dovolatel s náhledem svým míti pravdu, mohla by každá strana vždy vymáhati na státu náhradu škody, která jí vznikla tím, že nenalezla hned první stolice správné právo a nedala jí s jakoukoli žádostí za pravdu, tak na příklad v nesporném řízení, kde pravidelně nárok na útraty proti druhé straně nemá místa, mohla by strana, která teprv ve třetí stolici zvítězila, proti státu uplatňovati nárok na náhradu nákladů vzešlých jí v řízení opravném před oběma vyššími stolicemi a škody vzniklé tím, že se jí vymožení práva nutností opravného řízení opozdilo, což vše je nehorázné, protismyslné a nemožné, neboť znemožnilo by všecko konání správy i práva. Více však, než mylný právní názor příslušných finančních orgánů žalobce odvoláním se na řečený nálezn Nejvyššího správního soudu nedokázal. Vlastně však ani sám zákon nikde nepraví, že právní náhled stolice, rozhodující s konečnou platností, jest neomylným a že tedy rozhodnutí nebo opatření úředních orgánů jím zrušená — pokud se týče, pokud nejde o Nejvyšší správní soud, změněná — jsou mylná, nýbrž stanoví toliko, že jsou dále neodporovatelná a proto závazná. Nesprávný výklad zákona (právní normy) mohl by zakládati syndikátní nárok jen tehdy, kdyby se ho orgán dopustil proti lepšímu vnitřnímu vědomí; obmyslně, což, nehledě k obtížnosti důkazu, žalobce v tomto případě ani z daleka netvrdí. Doložit dlužno, že finanční orgány jsou vůči státu zodpovědny za to, by zájmy eráru hájily, i nelze se tedy diviti, že v případě pochybnosti vyloží si předpis tak, aby se možné zodpovědnosti pro nedbání oněch zájmů vyvarovaly; kdyby tedy za tento svůj výklad, toto své pojmání právní normy měly býti vydány pŕihonu zase v ten způsob, že by se domáhala strana na státu náhrady škody vzniklé jí z jich úkonů a ony se tedy musily státu z úkonu toho zodpovídati, byť i jen mravně (pořádkově), nikoli majetkově, bylo by konání úřadů znemožněno. Hořejšímu stanovisku svědčí pádně i předpis §u 19 zákona čl. XLV:1887, jenž stanoví, že, byl-li poplatek nesprávně vyměřen, tu, je-li tím zkrácen erár, má se vyměřiti a vybrati dodatečně, a, byla-li zkrácena strana, má se jí příslušný peníz vrátiti; počíná tedy s právními omyly a stanoví nápravu, na které však také přestává. Teprve v dovolání uplatňuje žalobce, že finanční ředitelství dalo poplatek vtěliti ještě dříve, než »generální finanční ředitelství« rozhodlo, a že erár nemá dle §§ 149, 29, 155, 35, 36 slov. popl. zákona čl. XXXIV:1881 práva, poplatek dáti vtěliti, když je napadnut důvod vyměření poplatku a je sporno, zda jednání mu podléhá, čili nic. Předdeslati dlužno, že zákon ten neobsahuje §§ 149, 155, a že stanoví § 2 zák. čl. XXV:1875 a §§ 34—36 zák. čl. XXXIV:1881 pořad stolic tam vytčených, načež ovšem přísluší mimořádná stížnost na Nejvyšší správní soud dle zákonů o tomto soudě platných, o čemž níže. Ve věci, i kdyby to nebylo nepřipustnou novotou, ač to jí jest, stejně nemůže míti tato výtka úspěchu. Dejme tomu, že právní stanovisko žalobcovo jest úplně správné a že vtělení bylo finančním ředitelstvím vymoženo předčasně a tedy bezprávně, a nehledme ani k tomu, že zase se tu namanuje otázka nesprávně,

ného právního pojmání zákona, přece to není s to, aby to uplatňovaný nárok na náhradu škody založilo, neboť předčasnost škody nezavinila a není tu tedy příčinné souvislosti, protože »generální ředitelství finanční« zamítlo odvolání a vyměření poplatku potvrdilo, takže vtělení, kdyby bylo nebývalo provedeno už dříve, bylo by bývalo vymoženo nyní, lépe řečeno vada předčasnosti byla tímto potvrzením zhojena, ježto od té přestalo vtělení býti předčasným. Stížnost na Nejvyšší správní soud nemá tu významu, neboť nemá dle §u 17 zákona o správním soudě ze dne 22. října 1875, čís. 36 ř. zák. pro 1876 o sobě odkladného účinku. Dovolatel ovšem praví, že dle slovenského práva Nejvyšší správní soud je řádným apelačním soudem v poplatkových věcech a neuznává tedy soud ten za stolicí mimo pořad úřadů správních, avšak v tom se mýlí. Citovaný zákon platí i pro Slovensko, neboť byl učiněn součástí zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n., který se vztahuje na celou říši (§§ 1 a 2 tohoto zákona).

Čís. 5682.

Pokud jest vzhledem k doslovu pachtovní smlouvy propachtovatel povinen hraditi příspěvek k novostavbě školy, předepsaný ve formě přírážek k osobním daním pachtýřovým.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, Rv I 1513/25.)

Žalobce spachtoval od žalovaného statky N. a D. na dobu od 1. července 1916 do 30. června 1928. Povinnost, platiti daně s přírážkami a veřejné dávky, byla upravena v §u 14 pachtovní smlouvy takto: »Propachtovatel přejímá pozemkové a domovní daně, váznoucí na pachtovním objektu i s přírážkami k potřebám zemským a vyvazovacím. Všechny ostatní přítomné nebo budoucí daně a dávky i s přírážkami, jmenovitě příspěvky k výdajům okresním, potom břemena, plnění a příspěvky, prýšticí z obecního, školního a církevního zákonodárství, jakož i vůbec všechna ostatní veřejná peněžitá nebo naturální plnění, jež stihají pachtovní objekt nebo důchod pachtýřů, z něho prýšticí, hradí pachtýř, vyjma břemena patronátní a náklady, vznikající z konkurence k novostavbám kostelů, far, škol a obecních budov, jež bude niknouti propachtovatel.« V žalobě, o niž tu jde, domáhal se žalobce (pachtýř) na žalovaném (propachtovateli) náhrady přírážek k výdělkové dani na novostavbu školy v D., jež mu byly předepsány a jež zaplatil. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání, jež se opírá jedině o důvod dle čís. 4 §u 503 c. ř. s., nelze přiznati úspěchu. Není třeba uvážiti, zda žalobce, jemuž byly jako ostatním poplatníkům obce D. pro leta 1921, 1922 a 1923 předepsány konkurenční příspěvky na novostavbu školy ve formě přírážek k jeho příjímům daním osobním, zaplativ tyto přírážky, zaplatil berní dluh žalo-